

«Μια μέρα σαν τις άλλες»

«Πάρε με όταν φτάσεις». Δεν έφτασε ποτέ. Δεν τηλεφώνησε ποτέ. Η μάνα δεν είδε ποτέ ξανά την κλήση του παιδιού της στο τηλέφωνο της. Η αρραβωνιαστικιά του δεν είδε ποτέ ξανά μήνυμα από τον αγαπημένο της. Το παιδί δεν γνώρισε ποτέ την μητέρα του. Μια μάνα που σπαράζει, ένας πατέρας που βροντάει, δύο αδέρφια που θρηνούν, μια ερωτευμένη κοπέλα που ράγισε η καρδιά της. Άτομα που έχασαν τους ανθρώπους τους. Ιστορίες αγάπης που μάτωσαν. Ψυχές που μόνο σε φωτογραφίες θα θυμόνται πια.

28^η Φεβρουαρίου 2023. Ώρα 22:00, «Μαμά σχόλασα και είμαι σπίτι θα τα πούμε αύριο καληνύχτα, σ' αγαπώ». Ποτέ μου δεν ήξερα τι σημαίνει να είσαι γονιός. Ποτέ μου δεν ήξερα πως νιώθεις όταν αγαπάς έναν άνθρωπο. Μέχρι που ξημέρωσε η επόμενη μέρα. «Μια μέρα σας τις άλλες». Άνοιξα τον υπολογιστή και μπήκα στις κυριότερες ειδήσεις της ημέρας. Όλο το πανελλήνιο είχε χάσει την μιλιά του και όχι μόνο. Το πιο τραγικό ατύχημα εν έτει 2023 συνέβη εχθές το βράδυ στα Τέμπη. Για τρίτη φορά. Μία το 1999, μια το 2003 και μια τώρα. Ποιος να το πίστευε σε μία χρονιά με τόση τεχνολογία στα χέρια μας και τόσες δυνατότητες για γνώση και εκπαίδευση να υπάρξουν τέτοιου είδους δυστυχήματα.

Δεν άντεξα, της τηλεφώνησα. «Μάνα...Μάνα να με παίρνεις τηλέφωνο όποτε θες, δεν με ενοχλείς, θα σε ενημερώνω κάθε φορά έστω με ένα απλό μήνυμα ότι όλα είναι καλά». Τότε ήταν που συνειδητοποίησα τα πόσα συναισθήματα κρύβει μέσα του ένας γονιός χωρίς να τα εκφράζει γιατί δεν θέλει να γίνεται βάρος στο παιδί του. Τότε είναι που κατάλαβα πως πραγματικά νιώθει όταν δεν απαντάει στα τηλέφωνα. Και πως κάθε φορά που μαλώνει το παιδί που δεν απάντησε είναι επειδή το αγαπάει και θέλει να γνωρίζει αν είναι ασφαλές.

Ιστορίες γονιών που τώρα πρέπει να κλείσουν το άλμπουμ με τις φωτογραφίες των παιδιών τους και να το βάλουν στο ράφι σαν μια ανάμνηση. Ιστορίες αγάπης που δεν θα ξανά ξημερώσουν μαζί να δουν την ανατολή του ήλιου αγκαλιά. Αδέρφια που πρέπει να πουν το τελευταίο αντίο στο αίμα τους. Στους ανθρώπους που μοιράστηκαν τον κόσμο τους.

«Παιδί μου» μου είπε η μαμά μου. «Μας ενδιαφέρει να ξέρουμε αν είστε καλά, αν τρώτε, αν κρυώνετε. Θέλουμε να ξέρουμε είστε καλά στη υγεία σας και κάθε φορά που δεν είστε καλά εμείς γινόμαστε κομμάτια».

«Μάνα κοιμήσου γιατί θα αργήσω»... Κι έτσι μια μέρα ήρθε χωρίς να ξημερώσει για, πολλές ζωές. Για πολλές ψυχές. Η σιωπή μεγάλη, η οργή γκρεμίζει «προσωπικότητες» και ο πόνος ματώνει «εξουσίες»!

Κάποιες ιστορίες ήρθαν στο τέλος τους δίχως να είναι η ώρα για υπόκλιση.... Πριν το κλείσιμο της αυλαίας.